

skal snart staae dem Ret! Dette, at Mennesker hader Gud til Side, som Voldgiftsmand i deres Afreiser, og selv tager Hævd over deres Modstandere og Hjender, viser, at de ere besjælede af Barbarismens Aand, der hævten anerkender Lov eller Ret, men mener, at hver Mand er Dommer i sin egen Sag. Et Liv uden Bøn, er et Liv i Anekth, og de Mennesker, der ikke beder, er Anekthiser og Speltattelmagere alle til Hobe!*)

Gignelsen om Pharisaeren og Toldderen, der er forbunden med Gignelsen om den uretfærdige Dommer og Enken, giver os en Yde om Guds Dommerstilling. Dette er en Gignelse om en retfærdig Dommer, der er givet os som Modsværdning til hin om den uretfærdige. Vi møder ogsaa i denne en hel anden Slags Bøder. Enkens Klage var for hende selv, imod hendes Modstander; Pharisaerens Bøn er ogsaa for ham selv, men han ved ikke af nogen Modstander. Han fortæller kun Gud alle de gode Ting, han ved om sig selv, og lader Selvet tjene til Forsvar for Selvet. Han kommer ikke i Retten for at forsvare sig, — han kommer der kun til Parade. Han beder ikke om en Frisindelsesbøn, thi han har forlangt frifundet sig selv og mener sig at være ihvert rosdædig og fortærfælig. Han tiltaler simpelthen Dommeren, og leder saa for Resten Opmærksomheden hen paa sin egen agtværdige Person, hvorefter han gaar bort, lige saa selvretfærdig som han kom. Han har simpelthen bærer Retten med sin Tilstedeværelse og mener selv sig selv, at den store Dommer maa finde sig høflig smigret over, at et saadant Dybsmyster vilde afslænge ham sit Besøg. Han staar som et slaaende Eksempel paa de lumpe Grottye, som denne Verden er saa fuld af. — Toldderen berimod kommer til Gud med det rette Sind og Hjerte. Hans høje Hoved vidner om hans Ydmyghed. Han har ligesom Enken en Klage at føre over sin Modstander, og Modstanderen er hans egen synderige Natur. Han staar sig for sit Bryst, ligesom for at vise Stedet, hvor Modstanderen, det synderige Hjerte, bor. — „Gud var mig Synder naadig! — er mere end Synderbedelse; i en mere bogstavelig Oversættelse vilde det hedde: „Var en Forsønning, — saa Fortjente for mig Synder!“ Over en saadan Bøn svæver Jesu Blod, og som Svar derpaa, kan vi høre det dybe „Brast!“ af hans hellige Hjerte paa Korsets Træ, hvor han blev gjort til Synder for os. Det er en Bøn om Naade for Kristi Fortjentees Skyld.

Farisaeren bruger Guds Navn een Gang, og berimod den meget anbefalende Udtalelse: „Jeg, fem Gange; han vil ligesom en Naadestram flyde op til Gud, og han lader Egenkærligheden være Drikraften. — Toldderen forbindes med Ordet „Gud“, den afhængige Udtale — „mig“, og derpaa lægger han sig selv i den Naadestram, der nedflyder fra Kristi Korst. Gud viser sin Kærlighed, Kraft og Miskundhed paa tusinde Maader, men jeg kender kun en Kanal, hvorigennem den Naade, der betyder Tilgivelse for en saadan Synder, kan flyde, og det er Jesu Korst!

Det vilde være uretfærdigt, hvis en Dommer skagde en synderig Mand, uden at Lovens Arvd først blev tilfredsstillende. Hvis Guds Retfærdighed ikke stede sig selv, kunde han ikke „være retfærdig, og retfærdiggøre

den, som tror“. — Hvis Naade bliver givet, uden at Retfærdigheden bliver tilfredsstillende, da er saadan Naade uretfærdighed, thi den synderige bliver ikke behandlet efter Fortjente; men hvis Synden er betalt af en anden, da tvænger selve Retfærdigheden Naaden til at tilgive. — „Hvis vi bekendt vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa han forlader os Synderbede!“ — Guds retfærdige Forlangende gaar ud paa, at Synd skal straffes; men Jesus døde, „den retfærdige for de uretfærdige!“ „Han bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet“, og vi have faaet Ræddelse ved hans Saar!“

Den, som siger, at Synderbedelse er tilstrækkelig til at forføre Gud, viser, at han ikke kender hins Retfærdighed. At betende sin Synd i Retten, er ikke det samme som at tilfredsstille Loven; thi at betende sin Synd, er ikke at betale den; det nødvendiggør berimod, at den bliver betalt. Det vilde derfor ikke have været Ret at tilgive Farisaeren; thi for det første betendte han ingen Synd, og for det andet søgte han at bringe Dommeren i Galskab til sig. Hans saarlade Bøn var mere en Hensigt til Gud om at være ham en lille Smule forbunden, fordi han var et saadant Pragtelsemplar, som han var. At retfærdiggøre en saadan Mand vilde være at retfærdiggøre opløst Forfængelighed og den Aand, der foragter alle andre. Vi tage saadanne Mennesker ind i Himlen vilde være at hylde Faderens Hus med selvsøgende Kritiker i Stedet for med lybige Børn. En saadan Mand er en Paafuglehole af sine egne forfængelige Anstuelser vilde være en lid uoverensstemmende Figur imellem hine i de høje Klæder, der synger: „Være være Lammet, som var slagtet!“ Han kunde ikke stemme den Sang; thi den eneste Hymne, han kendte, var: „Være være mig selv!“ — Farisaeren staar som en Type paa den Klasse, der nu om Dage taler om det guddommelige i Menneskenaturen, medens de paa samme Tid fornægter Kristi Gudsdom. Naar saadanne Mennesker beder, kommer de ikke til Gud for at søge Frisindelse men nærmere for at lade ham vide, at han kan godt lægge Retten til Side, thi de er ikke i Forhør. Hvis Gud hørte en Synder til Gud og Hævede, da var han jo en drøufom Tyrann, som de havde Lov til at støde fra Tronen. Saadanne bløde, venlige, kærlige Sjæle, som de seldere, vilde da aldrig behandle nogen paa den Maade, og naturligvis, saa vil Gud da heller ikke. De har staaet en Gud i deres egen Gignelse, og han har bare at gøre, hvad de befaler. Hvad de mener er haardt, det maa Gud ikke gøre; thi hvis han gør det, da kan han have det saa godt, for saa vil de ikke have ham til deres Gud længere. Med andre Ord, de har smidt Gud fra Tronen og er selv trøstet op paa den. De gør Fordring paa, at de værste Mennesker paa Jorden skal kaldes Guds Børn, forglemmende det forfængelige, som dette medindbefatter, da Børn jo stulde ligne deres Fader. Stongen, der herfter i Retfærdighed, har de gjort til en Svælgning, der handler med Stærke og Fortrædere. Hans Befalinger er betydningsløse, thi han er jo for stiltidigt til at sætte dem igennem. Hans værdige Naturlove erkender man for uroffelige, men sine Morallove har han ikke Lov til at hæbde. — Men saa har Gud jo heller ingen Ret til at tilgive, naar man har frataget ham Retten til at fordomme. Og hvordan stulde han ogsaa kunne tilgive, naar Menneskene ikke beder ham derom? naar de ikke erkender deres Synd, og naar hans Trones Autoritet er regnet for intet. Farisaeren gik bort uden Tilgivelse! Hvorfor? Fordi han ikke bad derom! Han stod uretfærdig for Gud, men retfærdiggjorde sig selv uden alle Hensyn til ham; han renser sig selv og sparer derved Gud al Ulejlighed dermed.

Men det er Guds Pligt at svare paa en Bøn om Tilgivelse, naar hans Ret til at fordomme er erkendt, og Synden bekendt for ham. Denne Guds Autoritet er ikke grundet paa Sentimentalitet eller Sygghedsfølelse, heller ikke alene paa Naaden, — den er grundet paa Retfærdighed, thi den angersufedes Skyld er borttaget af en anden, som ikke var tvungen dertil af Loven, men alene afskyndet af sit eget kærlige Hjerte. Og Retfærdigheden af denne Fremgangsmaade bliver os aldeles klar, naar vi hører, at Dommeren selv har været med til at danne den Fortjente, ved hvilken den stul-

dige ikke alene bliver frifunden men ogsaa erklæret for retfærdig. Der er meget i Forsønningens Hemmelighed, som vi ikke forstaaer og altsedes ikke er i Stand til at fortælle; men ud fra, hvad vi har hørt, kan vi forstaae, at hvad der klar over, at det er Guds uforsvigelige Pligt at befære en Bøn om Synderbedelse for Jesu Forsønningsskyld, efter at Synden er bekendt, og Guds Ret til at straffe erkendt. At lade en saadan Bøn ubefæret tilde være uretfærdighed imod Jesus. (Sluttes.)

Lidt (Efter)slat.

Efter hvad Redaktøren ophjste, saa har vi vel nu snart set Enden paa Prisafhandlingerne. Kan man saa, Hr. Redaktør, saa Lov til at komme frem med lidt Efterlat.

At bestage i Konkurrenten for Prisen var ikke saa lige en Sag. Det er langt friere at komme frem med sine Tanker om dette Emne bagfter, saadan som det bedst kan falde sig.

Ja saa blev det da til noget med at skrive, og det er vel i og for sig godt, og meget godt er det skrevet om vor dansk-amerikanske Ungdoms Fremtid. Men saa er der endda noget, jeg savner.

De fleste af Afhandlingerne har fortrinnsvis opholdt sig ved vor Ungdoms Bevarelse som Danste. Men som Regel maa vor dansk-amerikanske Ungdoms Fremtid jo falde her i Amerika, og hvordan skal den saa blive? Det maa vel afhænge af de to Faktorer — Ungdommen og deres Chancer.

Mange af de gamle Dansk-Amerikaneres Fremtid har vi jo allerede set. Deres Fremtid, da de kom her, er nu bleven til Nutid, og de fleste Jndvandrere, som har været her en 20, 30, 40, 50 Aar, lever jo under rene gode Naar. Mange har endog opnaaet Velstand.

Og ikke alene i økonomisk Henseende har de tidligere Jndvandrere „gjort det godt“; de har ogsaa stiftet kristelige Menigheder, opbygget en Mængde Kirker og flere høje Støber. Det er i Virkeligheden et stort Arbejde, de ældre har gjort. Vil de unge nu bygge videre, som der er beghndt? Eller vil de sætte overhørt det, som Fædrene har samlet og opbygget?

Hvordan var de gamles Fortid? I saa Henseende tænker jeg paa to Ting. Danstere af den almindelige Klasse var i Fædrelandet opdragte til at ernære sig ærligt og redeligt ved Jnd og Spar som me lig h e d. De stillede ikke store Fordringer, da de tom her, og paa modfattede Side havde de et godt Kvantum af Kræfter og Udholdenhed at sætte ind paa Nybyggerens Opgaave. Det var det ene — de var godt udrustede for Opgaerne, som Amerika stillede dem.

Det andet, jeg tænker paa, er den Rigdom, som Amerika gemte for dem i sine Sletter, Bjerge, Støve og Søer. De de funde saa nok at tage fat i, at stabe sig et hjem af, for — intet eller saa godt som intet. Jmmigranten fra „det gamle Land“ og Amerika passede fortærfælig sammen, synes det mig. Derfor er det ogsaa gaaet godt for alle, som har benyttet deres Chancer godt.

Men nu Ungdommen — deres Børn! Hvordan mon deres Fremtid skal blive?

Deres Nutid er god, næsten glimrende. Mon den ikke er alfor god? Forholdene er saa forandrede. Den i Amerika fødte og opdragede Ungdom har ikke lært hævten Jnd eller Sparfommelighed, som deres Forældre havde. De har nok lært at arbejde, maaste de har faaet alfor meget af Skid og Slæb. Men egentlig Jnd, at tage Tiden vel i Agt, og Sparfommelighed, — det forstaaer de sig i Reglen ikke paa.

Man kan høre de gamle fortælle, hvorledes de tom paa en Hømshead med de bare Hænder. Saa fit de en god ad betro dem for en. Kamde de saa faa et Par Oksar at „brække Britie“ med, saa var det udmærket. Men det vilde jo optage for megen Plads her at komme ind paa Nybyggerens Naar. Men jeg har hørt fortælle — for Resten tror jeg, naar jeg tænker mig om, at jeg selv har set lignende —, at Farmerne om Vintertiden, naar de stulde den lange Vej til Bys i Sneform og bibende Kulde, at de da høbte gamle Sætte om Jødberne i Stedet for Okskar. Naar sa, lige Eksempler kunde jo fremføres

uden Tal. Men Enden paa Sagen er, at de nøjedes med, hvad de havde, indtil de fik Rigdommen løftet frem af Jorden.

Prøv at byde Ungdommen lignende Naar! De skal helst gaa slat klæbde; et Par Sto til \$5.00 i. Et. Og skal en Jenesefakt — ikke som derhjemme skotte sig med Ur og Pibe — nej, han skal have Hest og Bugge og Gar i Munden! Det ta'r sig ud.

Men hvad Fremtid lover det? Nu er Landet snart optaget. Der, hvor der for ca. 35 Aar siden kunde tages Hømshead, ber koster Landet nu op imod \$100 pr. Acre. Der er faalbes uuaafærlige Forandringer til begge Sider. Hvordan skal de unge kunne stæffe sig Land, bante som de bliver til at bruge mange Penge, og der skal saa store Summer til at løbe for?

Og en anden Ting taler ikke godt for de unges Fremtid. De skal i „Business“. At arbejde paa Farmerne for mange ikke mere. Nogle staaer sig paa Spekulation. Dermed har jo mange Amerikanere „lavet Penge“. Men mon ikke vor Ungdom er „kommen en Time for sent“ til det?

Og det er ikke alene Karlene, der er ogsaa Bjerne, der ikke har rigtig Lykt til at tage fat. Der er naturligvis hærderlige Udbtæger blandt begge Køn. Men Reglen!

En Ting vil jeg endnu minde om. Fortjenteen er større nu, end den var, naar vi gaar en Menneskealder tilbage. Der gives jo rigtig gode Lønninger til baade Karle og Piger, som vil tage fat, saa der er Mulighed for, at der kunde blive noget af det, om Pengene ikke gik alfor let.

Og saa lige et Par Ord endnu om vor Ungdoms Fremtid i kirkelig og kristelig Henseende.

Jeg er jo ikke tendt saa vidt omkring. Men hvor jeg er tendt, der synes jeg, at Ungdommen ikke rigtig kommer med. Bisse Steder kommer de kun lidt i Kirke, andre Steder er det bedre i den Henseende. Men jeg synes, de kommer for lidt med til Menighedsbøder, i det hele taget, hvor der skal handles og ofres til det allerbedste. Mon jeg er helt fejl paa det?

Men hvor ligger Synden? Ja, hvem kan vel uddele Sylden rigtig. Men det kunde tænkes, at vore unge har faaet for lid af Kristendommen baade som Ophvning og Kundskab og som Hjerteopavivning. Det er saa nogle af de Tanker, jeg har gjort mig angaaende vor Ungdoms Fremtid. Jeg kan ikke godt være uden Betyrning for den Sag. Men jeg ved godt, at hævten jeg eller andre udrætter noget med vor Betyrning. Vi maa nok arbejde og gøre vort Bedste og saa lægge vore Betyrninger frem for Herren i Bøn. Det kan jo „se graat og blive godt“.

Peter Krog.

Vor dansk-amerikanske Ungdoms Fremtid.

af Niels Ebbesen.

Dette Spørgsmaal er jo meget vigtigt, begrundet paa, at det ikke afhænger af den enkelte Person alene, men af hele vor danske Ungdom her i Amerika. Vi maa ikke forglemme, at vi ved at stabe os en god Fremtid herovre vil glæde vore lære derhjemme, og mere end det; thi hele den danske Nation vilde selvfølgelig være glad ved at høre, at det gaar deres Børn godt herovre i Amerika. Men hør nu, hvad jeg tænker, vi maa gøre.

Først og fremmest maa vi være stiltidige til vort Arbejde; men dette er vi nu saa lidt sagt, for der er jo mangan en Mand, der arbejder godt i sin Profession, ja vi har endog dem, der har taget Sols og Guldmønter hjemme, og saa, naar de er kommen herover, har de været daarligt stillede, begrundet det paa, at de enten ikke vilde, eller ogsaa har tænkt, at de var kloge nok til at arbejde som Haandværkere. Men det er ikke rigtig at tænke saa; thi der kan komme en Tid, hvor du, „hvis du kunde paatage dig noget mere end din Profession“, kunde faa en bedre og mere velbænet Plads end i selve Professionen. Derfor, lad os ikke lade os nøje med det materielle, men ogsaa forsiges os i det syfste og maaste i det klassiske for den Sags Skyld ogsaa, hvorfor ikke?

Vi ved jo alle, at der er stor Fortæl paa de forskellige Nationer med Hensyn til at lære det amerikanske Sprog, og vi maa ikke regne os selv til de fænske i den Retning, hvortid, jeg har ikke set nogen her i Amerika, der var hurtigere til at lære det end

Søster, læs mit frie Tilbud til dig og alle!

Jeg sender frit pr. Post, aldeles uden nogen Betænkning til alle Kvinder i Verden min selvudvalgte Ring i Hjemmet for Sygdomme, specielle for vort Køn, tilføjet en Bog med fuldstændige Oplysninger om mit eget Tilfælde. I kan kurere eller selv helbrede uden Lægehjelp. Det koster eller intet, for søge det, og hvis I da beslutter eller til at fortælle, saa vil det kun koste eder omrent tolv Centa for Bogen. Det vil ikke hindre eder i eders Arbejde. Jeg har det ikke til salg, men bortgiver det for Reparation frit for 10 Dages Behandling. Det behøver alle, gamle og unge, og hvis De har en Børnsmaise af Nedtrykthed, af en overhængende Børnsmerter i Ryggen eller Maveen, en krybende Jævelse langs Kyggraden, Trang til at græde ofte, Blussen, Træld, eller om De har Læsarthritis (Hvide Flod), Forandringer i Leie, eller Nefliden af Livmoderen, formegnet eller forlidt eller smertefuldt maanedelig Renselse, Tumors eller Vækst i Maveen, da skriv MRS. M. SUMMERS, Notre Dame, Ind., for fri Hjemmekur. Tusinder foruden mig selv er bleve helbredede derved.

Til Sødere, som har Døtre, vil jeg meddele en simpel Kur, som helbreder Hvide Flod og smertefulde eller uregelmæssige maanedlige Renselser hos unge Piger. Det vil spare eder for Urte og Penge og spare eders Døtre Udmygelsen af at fortælle sit Tilfælde for andre. Helbred og et smukt Udseende er Resultatet af den Kur.

Hvor I end lever, kan jeg henviser eder til velkendte Kvinder i eders egen Stat eller County, som kender dette Lægemiddel, og som med Glæde vil fortælle andre Lidende, at dette Lægemiddel virkelig kurerer alle sygelige Tilstande i vore omfængelige kvindelige Organisme, og at det gjør Kvinderne raske. Det stundes blandt Omst. Meddel det til Deres Veninder og skriv til os i dette Sprog.

MRS. REV. P. H. BISHOP, Kone paa, skriver: „Jeg vil herved meddele Dem, at Deres Medicin har gjort mig frisk, og de er, som vilde jeg ved, de bedste Mediciner for Underlivslidelse. Jeg skal anbefale dem til alle, da de koster saa lidt og sparer saa megen Lidelse.“

MRS. M. SUMMERS, BOX D., NOTRE DAME, INDIANA.

de Danste. Dette kunde maaste se noget selvforsøende ud, men begrundet paa, at jeg har hørt Amerikanerne siige faaledes, tillader jeg mig at tildele mine Landsmænd det samme. Derfor lad os ikke tage os det for magesligt, men lære saa meget som muligt i den korteste Tid vi kan.

Nu vil maaste nogle siige: „Vi har har ikke Tid“, og andre vil maaste tænke, at dette, at stulle gaa til Skole, naar man har arbejdet en hel Dag, det er for meget; „nej, det er ikke til at udfolde“, vilde andre maaste siige. Ja, det kan være meget rigtig, naar vi ser faaledes paa Sagen; men der er noget, der siger: „Lysten driver Værket“, og dette at gaa til Skole maa ikke anses for Arbejde men for en uundværlig Landsudvikling, noget, som senere kan tjene til Bedste, hvorhen vi end skal komme. Lad derfor ikke Tiden gaa omsonst, men benyt den til at uddanne dig selv i de amerikanske Støfer, af hvilke vi har nok.

Saa er Spørgsmaalet: „Vil vi benytte den?“

Men dette er jo ikke alt; thi selv om vi var nok saa vise, nok saa dygtige og sfinke til at studere, saa kunde det dog ikke gøre os lykkelige; nej, det, der staaer i Matth. 22, 37: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, Sjæl og Sind, og din Næste som dig selv“, dette er Grundstenen for al jordisk og himmelsk Lykke.*

Thi vi har ikke nogen Ting, som vi maa sætte højere end Gud, og derfor maa og skal vort Arbejde være ved Tanken om, at han alene skal have Væren.

Kære Læser, stulde vi et Døstif se paa, hvilke ubehagelige Følger det vilde have — og har haft, kan vi gerne siige, thi vi har desværre alfor mange Eksempler paa dette — at elste sig selv for højt. Jeg skal fremvise et til at tjene andre til Udaarsel.

En ung Mand, der havde lært sin Profession og ellers var et dygtigt, dannet og i mange andre Retninger godt begavet Menneske, tom til at søge daarligt Selstak, d. v. s. han selv troede, det var godt, og han sagde i Reglen: „Man skal altid søge det sine Selstak“. Men efterhaanden som Pengene gik, blev han selv sløjere og sløjere. Strafs da han betraadte Selstaksalonerne, blev han mobtaget med den Jndest, som er Selstakernes egen; han blev overført med Komplimenter for Vordialeter og lignende, og den betrusende (men falske) Spdme, som han modtog fra alle Sider, gjorde den almindelige Haandværker

*) Ja og nej — som det tages. Vi vil overlade Læseren at tænke over det. Red.

Jndbinding af Bøger.

Vi ønsker at gøre vore Kunder opmærksomme paa, at vi paa Grund af Forhøjelse af Arbejdsloen og Materiale ikke ser os i Stand til at indbinde enkelte Bøger til vore tidligere billige Priser.

Danish Publishing House. Blair, Nebr.

„Danstereu“ er det eneste danske Blad i Amerika, som udgaar 2 Gange om Ugen, koster kun \$1.50 aarlig.

60 YEARS' EXPERIENCE PATENTS TRADE MARKS DESIGNS COPYRIGHTS &c. Munns & Co. 361 Broadway, New York

*) Dette kan dog ikke gøres ganske i almindelig Forsand. Red.

Ikke kolde Fødder mere. FOOT-WARMERS The Wood Shoe Company 1100 Columbia Av. Philadelphia, Pa.

Mayer's Arbejdssko For Farmer, Minearbejdere, Skovhuggere, Haandværkere samt Arbejdere F. Mayer Boot & Shoe Co. Milwaukee, Wis.